

bejdsløshedsfonden i Forhold til fornævnte Personer.

Til § 6.

Ændringen er en Følge af, at Lov Nr. 124 af 15. April 1930 er ophævet ved Næringsloven af 28. April 1931.

Til § 7.

Efter Bestemmelsens nuværende Affattelse er Arbejdsdirektøren ikke selvskrevet Medlem af Socialministeriets Arbejdsudvalg og kan kun blive dette, hvis han udnævnes af Socialministeren, der skal vælge 2 af Udvalgets Medlemmer.

Da de Arbejdsudvalget ifølge Loven paahvilende Opgaver staar i nøje Tilknytning til de Opgaver, det er overdraget Arbejdsdirektøren at varetage som Chef for Direktoratet for Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen, maa det anses for naturligt, at det fastsættes, at Arbejdsdirektøren er Medlem af Udvalget, paa samme Maade som Tilfældet var ifølge den tilsvarende Bestemmelse i Loven af 1927. Bestemmelsen foreslaas derfor ændret i Overensstemmelse hermed.

Aarsagen til, at der i saa ringe Omfang er iværksat Nødhjælpsarbejder, maa efter Ministeriets Formening væsentligt søges i, at de fastsatte Tilskud til disse Arbejder ikke har kunnet give Kommuner og paagældende Institutioner den tilstrækkelige økonomiske Støtte, og at Bestemmelsen om, at der skal tilbageholdes 15 pCt. af Arbejdernes Løn har medført betydelige Vanskeligheder for Iværksættelse af saadanne Arbejder.

Idet man iøvrigt lader de for Nødhjælpsarbejder hidtil anvendte Principer uændret, stiller man derfor Forslag om, at Maksimum for Tilskudet forhøjes fra 20 til 30 pCt. af den udbetalte Arbejdsløn og at Maksimum for det absolute Tilskud pr. Arbejdsdag forhøjes fra 2 til 3 Kr., samt om Bortfald af Bestemmelsen af 15 pCt.s Afdrag i Arbejdslønnen.

Til § 8.

Den ved § 32, Stk. 2, i Loven af 23. Juni 1932 indførte Begrænsning i Adgangen til Tilskud fra Arbejdsløshedsfonden til Skoleundervisning, hvorefter Undervisningen skal være Led i en faglig Uddannelse, har vist sig meget vanskelig at gennemføre i Praksis, navnlig forsaavidt angaar Højskoleundervisning, ligesom Begrænsningen

har medført, at en Del af Landets Højskoler, deriblandt flere af de mest anerkendte, har maattet udelukkes fra Adgangen til at modtage Elever med Understøttelse fra Fonden. Dette har vakt megen Misfor nøjelse indenfor Højskolernes Kreds, og skønt Ministeriet har fortolket Bestemmelsen saa lempeligt som muligt, har dette ikke været tilstrækkeligt til at tilfredsstille Højskolernes Ønsker.

Da de af Ministeriet i Medfør af Bestemmelsen nærmere fastsatte Regler for Understøttelse til arbejdsløses Skoleophold i sig selv maa anses for tilstrækkelige til at udelukke Misbrug af de omhandlede Understøttelser, da den ved Loven af 1932 fastsatte Begrænsning formentlig kun har taget Sigte paa at hindre saadanne eventuelle Misbrug, og da der intet foreligger om, at Misbrug, bortset fra de enkelte Tilfælde, som aldrig vil kunne undgaas selv under nok saa strenge Regler, har fundet Sted, selv dengang Bestemmelsen gav Adgang til Undervisning uden nogen Betingelse om faglig Uddannelse, foreslaas man Bestemmelsen ført tilbage til samme Affattelse som i Loven af 1927.

Til § 9.

De foreslaaede Bestemmelser svarer ganske til de tilsvarende Bestemmelser i Forslagene til Lov om offentlig Forsorg og Lov om Folkeforsikring, bortset fra de Ændringer, der er en Følge af, at der her ikke bliver Tale om Indberetninger fra Kommunerne om Udgiftsposter, idet det kun drejer sig om at paaligne Kommunerne den disse paahvilende Andel af Statstilskudet til Arbejdsløshedsforsikringen.

Til § 11.

Da de Indberetninger fra Kommunerne, der skal danne Grundlaget for Fordelingen, — forudsat at Socialreformen træder i Kraft 1. Oktober 1933 — første Gang vil foreligge i Efteraaret 1934, vil Fordelingen paa de enkelte Kommuner efter de nye Regler ikke kunne komme til Anvendelse paa det Statstilskud, der i Efteraaret 1933 vil være at udbetale til Arbejdsløshedskasserne i Forhold til disses Kontingentindtægt i Regnskabsaaret 1932—33; Paaligningen af den Kommunerne paahvilende Andel af nævnte Statstilskud maa derfor ske efter Reglerne i den nugældende Lovs § 13, Stk. 5 og 6.